

*PLUGOR MAGOR***Don Quijote terzinája**

*Peng a ruhám, csizmám! megvadít,
aki eddig voltam, most koncán
ragadom a csúfság dalait!*

*zsákos tolvajként, én-madonnám,
szélbe szórom a törmelékét,
s vissza ne hordják újra hozzám*

*az utak: körbejár a kék ég,
és nem tűnhetünk szeme elől –
könyvből tudom az ilyesfélét:*

*megmutatják mint tündököl
az égbolt, és mi odavontat,
az élet... a malmára füttyöl.*

*Csizmapengés – ott fön – nem nógat,
és a kebles Múza, mint befőtt,
hókarján olvasztja a hókat,*

*gebém, Rosszín végy levegőt,
futamodj! mielőtt az öreg,
borongós létem, e magvetőt*

*leadom... okított a szöveg
és az eleai eleink,
forogva mint egy öleb,*

*akit saját szíja bekerít.
Itt toporgok az útnak mentén,
és már egy sóhaj is kimerít!*

*megtalállak akárhol, meg én,
hanem rengve növekedő torzsám
a levelekkel tűzbevetném!*

*égi tünemény, te, madonnám,
gyötrő leküzdetlen kínom,
állna beszéddé e szófoszlány,*

*de csak úgy áll, hogyha írom,
dongó rúdhoz, robogó göncöl...
csillagom, én mennyei bíróm,*

*ha forró föld esőtől füstöl
szívárványba mártsad kardomat:
s a hasadt kékből fény kifröccsöl,*

*tevetérdű már e gondolat,
náderdőd víz és didid szénsav,
farom fojtó napodig tolat,*

*és a tűz cikázva belémcsap,
húsodba markolok... carpe!
erős vagyok, jó vagyok és szép nagy:*

*magom már sietve szórnám, de
fordulsz donnám és megelőzől,
hatalmas nő, jaj, veni tante...*

*ég bennem a kéreg, ég a bőr:
hajó vagyok, székláb, hússzelő,
s te tizenkét csípőjű állatkör,*

*kupolamellű, dóm-éhező
lucskos nyereg, mi tömjént, arzént
tüzel, ezer kerek kő, te nő!*

Összeomlok hajnali falként,
vértelen csüng a szalonnám,
s egy zsírcsepp követi a napfényt.

Hol vagyok, hol talállak donnám?
a húsom füstbevetett sonka,
és csak oldalas a bordám,

a vágy élésre akasztotta,
és kerget kamrából pitvarba,
hogy vágja, nyesse borotva,

és nyíljon, mint pohárban barka,
a piros hús tiszta csontokon...
eltévedtem vagy készakarva

tűntél el, és már csak gondolom,
hogy engem szülsz mindigegyem
erre a világra, – hogy szokom

meg ilyen repedt, rima rímeken?
se szó, se jaj, tiszta semennyi.
Legott egy ködkép jutna nekem,

lovagja legyek! és így enni,
aludni: úgyse jöhet ennél
több semmi s kevesebb szemernyi...

kívánom, esedezem: lennél!
és olyat bújnánk verőfénynél,
mielőtt a föld föld, eltentél,

és itthagj lovastul faképnél.
S ha nem? hát ennyi s ennyi jár a
mindenségért lent a térnél:

*addig fülnek Dulcineámba
amíg fölfordulna a szobám,
akár egy mézeskanál számban.*

*Szétszóródtam, mint a dohány,
s alakra kap füstje!... kardélre
kell hányni. Lesz a béke porán*

még por, s te boldogulj az égben.

